ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Ἡ μονομαχία δύο Φιλικῶν

Λίγον καιρὸ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21 δύο μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ὁ Στοῦρος Βιρούχις καὶ ὁ Πέτρος Φουκᾶς, ἀπὸ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, ἐφιλονίκησαν, βρισ ήκανε καὶ στὸ τέλος ὁ ἕνας κάλεσε τὸν ἄλλον σὲ μονομαχία μ' ὅχι θανάτου, μὲ πιστόλι.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ γίνηκε στὴν Κέρκυρα ὅπου τότε βρισκόνανε κι' ὁ Κολοκοτρώνης, φίλος κι' ἀδελφοποιητὸς τοῦ Βιρούχα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδιάλεξε μάρτυρα γιὰ τὴ μονομαχία μαζὶ μὲ ἕναν ἄλλον. Τοῦ Φουκᾶ μάρτυρες ἦταν ἐπίσης δύο ἄλλα μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας.

Τὴν ἡμέρα τῆς μονομαχίας ὁρίσθη ἡ μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων ἀπ στασις 15 βημάτων, γιατὶ καὶ οἱ δυο ἦσαν ἄριστοι σκοπευταί — καὶ ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ δοθῇ τὸ παράγγελμα «πῦρ!» Ἔξαφνα ὁ γέρο Κολοκοτρώνης μὲ βαρειὰ κοὶ συγκινημένη φωνὴ :

— Σταθῆτε! φωνάζει, ἡ Πατρίδα θέλει νὰ μαζώξῃ συντρόφους νὰ σκοτωθοῦν σὲ πειὸ καλὴ περίστα ι γι' αὐτήν, κα ι ὄχι νὰ σκοτώνονται γιὰ ψύλλου πήδημα ἀναιστικοῦ τους. Τώρα ἂν θέλετε να σκοτωθητε ἡ Πατρίδα θὰ καταραστῇ καὶ τὸ φονιᾶ καὶ τὸ σκοτωμένο.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐδάκρυσε, καὶ μὲ κλαμένη φωνὴ ἐπρόσθεσε: —«Ἐμπρός, λοιπόν! Πῦρ!» Τότε οἱ ἀντίπαλοι, ἀντὶ νὰ πυροβολήσουν τὸν ἐκύτταξαν συγκινημένοι καὶ δακρυσαν κι' αὐτοί. Ὁ Κολοκοτρώ ης τοὺς εἶτε τότε ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά του : —«Ἐλᾶτε νὰ φιληθῆτε στὴν ἀγκαλια μου παιδιὰ τῆς Πατριδας!» Καὶ οἱ ἀντίπαλοι γινῆκαν φίλοι.

***

Νκύσρχος καὶ Λοστρόμος

Ὅταν ὁ ναύαρχος Γ. Σαχτούρης ἦταν διευθυντὴς τ ῦ Ναυστάθμου, στὸν Πόρο, συ ώδευε μιὰ μέρα ἕναν ξένο ἐπισκέπτη καὶ τοῦ ἔδειχνε τὸ κατάστημα. Ὁ ξένος εἶδε ἕνα γέρο ναύτη νὰ σκουπίζῃ τὸ πατωμα καὶ τόνε λυπήθηκε. Πῆγε κοντὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ δὲ δίνεις τὴ σκούπα σε κανενα νεωτερό σου ;

— Τὸ χρέος μου κάνω! ἀπάντησε ἀπότομα ὁ γέρος. Τόνε βλέπεις αὐτόνε ; (κ' ἔδειξε τὸν τουρκομάχο Σαχτούρη). Ἤτανε μοῦτσος ἕναν καιρὸ ποὺ ἐγὼ ἤμουνα λοστρομ ς καὶ μιὰ μέρα ποὺ δὲν ἔσαρωνε καλά, τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ πόδι, τόνε στρ φογύρισα και τον ἐπέταξα στὸ πέλαο, ἐνῶ τὸ καράβι ἔτρεχε δέκα μίλια τὴν ὥρα! Αὐτὸ τοὔκαμα!

— Εἶνε ἀλήθεια ; ρώτησε ὁ ξένος τὸ Σαχτούρη.

— Ἀλήθεια! ἀπάντησε ὁ Σαχτούρης, μόλις πρόφτασαν τότε νὰ μὲ γλυτώσουν ἀ ὸ τὴ θαλασσα. Καθως βλέπετε εἶνε πολὺ αὐστηρὸς στὴ δουλειὰ του ὁ γέρος γι' αὐτο καὶ τὸν ἀγαπῶ!...

γουσε :

— Κολίντα, Μπαμπώ, Κολίντα! α! α! α! α!...

Ἔξω τὰ παιδια λέγουν τὰ Κάλαντα : — Κυλίντα!...Κολίντα!...

. . . . . .

Τὴν ἄλλη ἡμέρα εἴμαστε στὴν Καστοριά. Ὁ φίλος Νάσος ὁ Ζερβοπουλος, δικηγόρος τώρα στὴν Ἀθήνα, δκανευ, τότε κι' αὐτος, μ' ἐφιλοξενησε μ' ὅλο τὸ ἐτ ιλεῖο μου.

— Βρὲ τί εἶστε σεῖς, ἡ.....Βαλκανικὴ Χερσόννησος! μᾶς λέει, μόλις μᾶς ἀντίκρυσε. Ἔμενε σὲ σπίτι ἑνὸς καλοῦ Καστοριανοῦ, Ψωμᾶ ἢ Ψαθᾶ τό ὄνομα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι. Ὁ καλος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ μᾶς περιποιηθῇ! Ταβάδες, «γουλιανούς», σαρμαδες, Χριστουγεννιάτικους Καστοριανους σαρμαδες, μὲ «ἁρμιὰ» καὶ λιαστο κρασί!

Σὰν καθήσαμε στὸ τραπέζι, νὰ καὶ χτυπάει ἡ πόρτα δυνατά.

— Ποιος εἶνε :

Ἦταν ὁ Ζυγουράκης, στρατιωτικὸς γιατρὸς καὶ διευθυντὴς τ ῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Καστορίας. Ὁ Ζερβόπουλος ἦ αν ὑπο τας διαταγάς του..

— Καὶ τώρα τί νὰ τον κάνουμε τὸν Τοῦρκο αἰχμάλωτ ; διερωτηθήκαμε. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν δῷ ὁ Ζυγουράκης.

Ἕνα μεγάλο ντουλάπι, ποὺ στὴν Καστοριὰ τὸ λὲν «Μεσσάνδρα» ἦταν στὸν τοῖχο. Τὸ ἀνοίξαμε, τοῦ ἐξηγήσαμε τὸν κίνδυνο καὶ τον πλειδώ αμε ἐκεῖ μέσα στὴν ἀσφάλεια καὶ στο σκοτάδι!...

Ἔτσι γλύτωσε καὶ τὴ φ ρὰ οὐιή.

Ὅταν κατόπιν μετειεθην στὰ 1916, ὑπάλληλ ς στὴ Καστοριά, πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ἐπισ εφῶ τοῦ Θυμα Ψωμᾶ το σπιτι.

Τὸ μικρο το κοριτσάκι του, βγῆκε σὰν χιόνησα τὴν πόρτα.

— Ὁ μπαμπᾶς σου, μέσα εἶ ε ; Τὸ ρώτησα.

— Ὁ Μπαμπᾶς ; ὄχι!... Χθές... τὸν θάψαμε!...

Σταμ. Σταμ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΟΛΑΚΩΝ

Λόγος πρὸς βασιλικὸν νήπιον. Ὁ Πέρσης ποιητὴς πεὺ βρῆκε τὸ διάβολό του Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Βοναπάρτης Ὁ κοσμηματοπώλης καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπ»νίας. Πως ἀγοράστηκε ἡ «Πελλεγρίνα». Ἡ «Κολακῖδες» τῆς ἀρχαιότητος. Γιατὶ μετωνομάσθηκαν «Κλιμακιδες».

Μιὰ μέρα-διηγεῖται ὁ κόμης ντὲ Σεγκὺρ στὰ «Ἀπομνημονεύματά του»-ἀνετέθη στὸν κ. ντὲ Μιλεζέρμπ νὰ βγάλῃ ἕναν «λόγο» στὸν Διάδοχο τοῦ θρόνου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ὅμως παρὰ λίγων μόλις μηνῶν. Τί νὰ πῇ κανεὶ σ' ἕνα μωρὸ παιδί, ποὺ δὲν ἤξερε παρὰ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ μέσ' ἀπ' τὴν κούνια του ;

Ὁ κ. ντὲ Μαλεζέρμπ ἐν τούτοις δὲν τάχασε. Ἐπλησίασε κοντὰ στὴν κούνια, καὶ ἀπευθυνομενος στὸ νήπιον τοῦ εἶπε :

—Εὖθε, Ὑψηλότατε, γιὰ τὴν εὐτυχία τόσον τῆς Γαλλίας ὅσον καὶ τὴν δική σας, ἡ Ὑμετέρα Βασιλικὴ Ὑψηλότης νὰ κωφεύῃ πάντα στὶς κολακεῖες ὅπως κ ω φ ε ύ ε ι σήμερα στὸν λογο ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τῆς ἀπαγγέλω !...»

***

Ἕνας Πέρσης ποιητής, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡς ἐπάγγελμα νὰ γράφῃ διαφόρους ὕμνους γιὰ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ συνεπληρεῖτο, ἔλαβε κάποτε μια «κλῆσι» για νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ καδῆ. Μὴ ἔχοντας καμμιὰ χοηματικὴ διαφορὰ μὲ κανένα, κατεπλάνη ἀπὸ τὴν πρόσκληση αὐτή. Ἐπῆγεν ἐν τούτοις στὸ δικαστήριον, ἐκεῖ εὑρέθη ἐνώπιον ἑνὸς ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος τοῦ ζητοῦσε... ἑκατὸ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποια, ὡς ἔλεγε, τοῦ χρωστοῦσε.

— Ποῦ εἶνε ἡ ἀποδείξεις σου ; Τὸν ἐρώτησε τότε ὁ ποιητής.

— Μεσα στὰ ἔργα σου! τοῦ ἀπήντησεν ὁ «δ»αγων» Καὶ ἐπρόσθεσε γυρίζοντας στὸν κοδη.

— Ὁ ποιητὴς αὐτὸς καδῆ μου, γράφει σ'ἕνα ποιημά του ὅτι ὁ Βεζύρης Ἰμπν Μελὶκ ὑπερβαίνει τοις πάντας σε γειαιοδωρία καὶ ὅτι ἐγγυᾶται πως ἐὰν κανεὶς τοῦ ζητοῦσε μία χάρι δὲν θὰ ἠμελεῖτο νὰ τὴν ἐκτελεσῃ. Βασιζόμενος στοὺς στίχους αὐτοὺς, ἐπῆγα καὶ ζήτησα ἀπὸ τὸν Μεγάλο Βεζύρη ἑκατὸ φλωριὰ, τῶν ὁποίων ἔχω μεγάλη ἀνάγκη. Ὁ Βεζύρης ὅμως δὲν μοῦ τὰ ἔδωκε. Συνεπῶς, ἀπευθυομαι στὸν . . . ἐ γυητή!

Ὁ ποιητὴς βλέποντας ὅτι θὰ κατεδικάζετο ἀσφαλῶς ἔτρεξε στὸν Μεγάλο Βεζύρη, καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὰ συμβαίνοντα.

Ὁ Ἰμπν Μελὶκ συνεκινήθη ἀπο τον σπαρακτικὸ τόνο τῆς φωνῆς τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐδεχθη να δώσῃ τὰ ἑκατὸ φλωρα.

— Στὸ μελλον ὅμως, σύστησε στον ποιητή, θὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ μὴν μοῦ ξαναπῇς τὴν τιμὴ νὰ γράψῃς τέτοιου εἴδους ὕμνους !...

***

Ὁ νομάρχης τοῦ Ἄρρὰς κ. ντὲ Σαίζ, ετελείωσε κάποτε ἕναν λόγο του ποὺ ἐξεφώνησε ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος μὲ τὴν ἑξῆς φράση :

— Ὁ Θεός, ἀμοῦ ἔκαμε τὸν Βοναπάρτην, ἀπεπαύθη !

Ὁ κόμης ντὲ Ναρμπον, ὁ ὁποιος ἦταν παρών, εἶπε τότε ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰκουσθῇ ἀπ' ὅλους τους παριστα μενους :

— Δὲν μποροῦσε ν' ἀναπαυθῇ λίγο κωρίτερα ὁ Κύριος ;...

***

Κάποιος ἀδαμαντοπώλης εἶχε ἀγοράσει κάποτε ἀντὶ τριακοσίων χιλιάδων λιβρῶν το περιφημο μαργαριτάρι, τὸ γνωστὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πελλεγρίνα».

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φίλιππος ὁ Β', δεχθεὶς σὲ ἀκρόαση τὸν ἀδαμαντοπώλη αυτόν, τὸν ἐρώτησε γιατὶ εἶχεν ἀγοράσει ἕνα τοσο ἀκριβὸ κοσμημα.

— Γατὶ σκέφθηκα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ἔξυπνος ἀδαμαντοπώλης, ὅτι ὑπῆρχε στον κοσμο...ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας ποὺ θα μοῦ τὸ ἀγόραζε!

Ὁ Ἱσπανὸς μονάρχης ἐνθουσιάσθηκε τόσο μὲ τὴν ἀπάντηση αὐτή, ὥστε διαταξε νὰ μετρησουν ἀμέσως στὸν ἀδαμαντοπώλη τετρακόσιες χιλιάδες φραγκα για τὸ μαργαριτάρι του !...

***

Ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρχε στὴν Ἑλλάδα μιὰ ἰδιαιτέρα τάξις γυναικῶν ἡ «κολακίδες», ἡ ὁποιες ὑπηρετοῦσαν τὶς βασίλισσες καὶ τα γυναικεῖα μέλη τῆς βασιλικῆς Οἰκογενειας,.

Ἡ κολακίσες μετωνομασθῆκαν ἀργοτερα σὲ «κλιμακίδες» καὶ τοῦτο λόγῳ τῆς συνηθείας ποὺ εἶχαν νὰ κλίνουν τὸν κορμό τους ἔτσι ὥστε, οἱ κυριες τους, ὅταν ἀνέβαιναν ἢ κατεβαιναν ἀπό τὰ φορεια τους, μετεχειρίζοντο τὶς πλάτες τους ἀντὶ...κλίμακος !...